Marius Ungureanu
Cod 18

Un călător mi-a spus odată ca, afară, oamenii ştiu exact când s-au născut. Zicea că au toate datele stocate într-un card, pe care ei îl numesc „de identitate" şi de care se servesc întreaga viaţă pentru a încerca măcar o formă de definire. Am afla multe lucruri de la el, iar eu le consider adevărate, deşi toţi cei de aici le resping, iar Conducerea le considera erezii. Mi-a explicat, în câteva cuvinte, privilegiul lor de a avea familie. De fapt, sacralitatea termenului nu exista decât pentru mine, el părând mai mult plictisit decât onorat să discute despre asta.

Nu ştiu dacă am înţeles exact la ce anume se referea când spunea de femeile care nasc. M-am gândit chiar mult imp la asta, dar nu am mai avut cui adresa alte întrebări. Oricum, am rămas cu impresia ca, afară, fiecare familie are maşina ei. Uneori, seara, încerc să-mi imaginez cum ar fi fost ca doi oameni, un bărbat şi o femeie, să mă crească, să vegheze asupra copilăriei mele.

Mulţi ar considera gândul acesta oribil, de aceea m-am ferit să îl discut cu cineva. Zilnic, îmi intersectez destinul cu sute de oameni, la Audieri, dar nu las pe niciunul să mă citească. Bineînţeles, percepţia colectiva exista, dar fiecare deţine libertatea de a-şi trasa limitele. Eu mă rezum la a-mi împărţi strict gândurile profesionale, legate de plecare. de multe ori, când părăsesc sala, vad grupuri de oameni îndreptându-se spre localurile ce împresoară imensa clădire, legând sau aprofundând prietenii. Faptul că sunt singur nu mă deranjează absolut deloc, mai ales din moment ce eu mi-am ales condiţia. Oricum, o pot schimba oricând, prin simpla completare a unui formular. După ce marcajul Conducerii l-ar finisa, m-aş trezi înconjurat de trei – patru indivizi, invitându-mă la o bere.

Străinul definea într-un mod interesant băutura asta, comparând-o cu o formă de apa de pe lumea lui. Chiar râdea de noi foarte mult pe tema asta. Când l-am întrebat, mi-a spus ceva de alcool, dar vorbirea lui metaforica pe tematica respectivă îmi depăşea înţelegerea. De fapt, vorbea într-un fel ciudat despre ceea ce este aici, dar acest fapt este de înţeles, pentru ca şi eu aş fi făcut la fel dacă eram în lumea lui.

A trecut destul de mult timp de când a plecat şi mie mi-au rămas întipărite în minte doar fragmentele esenţiale sau, cel puţin, ceea ce mi

s-a părut mie a fi mai interesant. Mulţi par a nu observa, dar Audierile şterg încet-încet memoria, înlăturând progresiv lucrurile care nu sunt legate de plecare. E un lucru necesar pentru eficientizarea noastră, pentru războiul ce va veni.

Aici, pe Tvildeth, ne naştem fără nume. Călătorul spunea ca pierdem cea mai interesantă parte a vieţii noastre, iar în privinţa acestui argument, nu mă pot pronunţa clar. Noua ne place aşa cum este şi cred că nimeni nu poate nega faptul că suntem liberi să ne desfăşurăm în propria lume după principiile educaţiei. Maşina ne da viaţă şi un aparat ne veghează mereu bunăstarea, sub orice aspect. Până la vârsta de cinci ani, nu avem voie să ieşim afara decât în Conector, pentru propria noastră siguranţă. Astfel, începem să cunoaştem lumea fără ca ea să profite de lipsa noastră de experienţa.

Cu toţii consideram lumea noastră perfecta, dar eu încep să-mi pun întrebări. Ezit, trag de timp, mă păcălesc, din frica de a nu descoperi lacunele. Suntem educaţi să tratam tranşant problemele, să fim fermi. Audierile spun mereu ca în război nu vom avea timp să procedăm altfel. Ceea ce am întâlnit eu însă, nu a fost discutat nicăieri şi, gândindu-mă la chestiunea asta, ama juns la o concluzie. Nimic din ceea ce fac Conducătorii nu este întâmplător. Proiectul nostru educaţional se desfăşoară cel puţin până la plecare, iar intruziunea călătorului în mintea mea nu este decât un test al întâmplării, unul pe care ei l-au permis prin neizolarea totală a planetei.

Nu avem prea mulţi vizitatori din afară, în principal pentru că nu au ce face aici. Sejurul este restricţionat la maxim două săptămâni. Majoritatea sunt turişti sau comercianţi opriţi în scurte pauze de odihna. Şi toţi sunt bărbaţi. Femeile din afara nu au ce cauta pe Tvildeth şi asta nu numai pentru că aşa au ordonat Conducătorii, ci şi pentru că ar fi sfâşiate imediat de cei de aici. Audierile au prezentat dovezi mai mult decât grăitoare asupra influentei lor, menţinându-se la limita tolerării localnicelor.

Eu nu am înţeles niciodată pe deplin rostul lor şi, cu-atât mai mult, m-a uimit străinul când a spus că sunt frumoase. «De o frumuseţe trista», cred că aşa s-a exprimat. Le văd în fiecare zi derulând pe străzi şi nu fac decât să împart opinia semenilor mei. Maşină poate lua orice chir, poate fi mult mai frumoasă decât ele, poate fi exact ce vrea posesorul ei. O singură dată am avut ocazia să particip la judecarea unei femei pentru deranjarea liniştii. O criza de identitate. Procesul a

fost scurt, iar sentinţa foarte clara şi neîndurătoare. Nu am văzut niciodată un bărbat care să tulbure liniştea.

«Cod 18» este procedura obligatorie prin care toţi bărbaţii trec la o anumită vârstă bine definita. În cele mai multe cazuri, coincide cu plecare şi, implicit, cu războiul. Eşecuri exista şi aici, pe lumea noastră, însă într-un număr foarte mic, iar ele apar doar ca urmare a incapacităţii indivizilor de a se adapta conectorilor maşinii. Mai am câteva zile pana să fiu informat personal despre data şi contextul transformării mele. Conform statisticilor prezente, nu am de ce să îmi fac probleme, cel puţin din moment ce testele fizice indica un grad maxim de compatibilitate. Dintotdeauna a fost aşa, din moment ce am urmat îndeaproape programul. Totuşi, o serie de lacune la nivel mental m-ar putea retrograda la un post de îngrijitor şi nu găsesc nimic interesant la perspectiva asta. Am fost pregătit atâţia ani să plec în război, să trec de Cod 18, de Tvildeth, de Conducere, prin albastrul cristalin de deasupra, în spaţiu, posibil către alte lumi populate.

Şi vreau să ajung acolo, să-mi îndeplinesc destinul, pentru ca asta e tot ce pot face. Suntem învăţaţi ca doar conştiinţă comuna va face adevărat diferenţa în război. Alţii nu au capacitatea noastră de a menţine centralizarea coordonatoare indiferent de forma dispersiei fizice. Vom fi învingători cu siguranţă atâta timp cât fiecare individ îşi aduce pe deplin aportul la stabilizarea percepţiei comune. Programul nostru educaţional este perfect. Şi de lucrul ăsta va trebui să ţin cont atunci când voi fi faţă în faţă cu maşina. Probabil ca, în termenii călătorului, ar trebui să îmi fie frica, sau ar trebui cel puţin să simt braţul tremurat al riscului tatonadu-mi ceafa. Dar aşa ceva nu are cum să se întâmple, pentru ca noi nucunoaştem frica.

Nu ne amintim aproape nimic din anii trecuţi, nu avem în minte evenimente, ci doar un curs firav, presărat de informaţiile proiectului educaţional. Dar trăim foarte ancoraţi în prezent, în clipa care marchează ridicare paharului pentru cinstirea prietenilor sau sunetul propriei voci răsfrânte între pereţii camerei, urmarea logica a completării unui formular. As putea alege să vorbesc cu maşina şi de multe ori fac lucrul ăsta, dar oscilaţiile ajung să fie previzibile la un moment dat.

Cât suntem aici, ea ne este cea mai apropiată componenta a existentei. Ne da viaţă, ne creşte, ne satisface toate nevoile. Şi apoi, lasa doar un element din ea să treacă alături de noi, în Cod 18. Pentru ca

războiul marchează plecare noastră definitiva. Niciun om nu s-a întors. Iar noi nu întrebăm pentru că nu ne interează, pentru că nu ne foloseşte la nimic ce au făcut sau ce vor face alţii. Şi eu voi dispărea, ca ei, într-un necunoscut de care am învăţat să nu mă tem.

Ne sunt prezentate foarte puţine lucruri concrete despre război. Ce ştim cu siguranţă este ca, într-o anumită zi, un propulsor ne va aştepta la bordul lui pentru a străbate spaţiul către o zonă de conflict. Conducerea spune ca, fără noi, pacea galactica ar fi doar un ideal, ca fără programul educaţional percepţia noastră comuna nu ar fi decât un haos dincolo de moarte.

Voi pleca şi poate ca, într-o zi, îmi voi găsi un nume.

*

* * *

— Acesta a fost ultimul sau monolog înregistrat. Tot mai crezi ca formularul ar trebui să includă opţiunea asta?

— Nu asta-i lucrul care face diferenţa. Dacă forţăm integrarea, mărim automat şi riscul apariţiei unor disensiuni chiar aici, în centru comunităţii.

— E o forma evoluata. Nimeni, până acum, nu a atins gradul acesta de individualism. Unde vor ajunge dacă permiţi în continuare o asemenea diferenţa? Dacă ţii neapărat să-ţi amintesc, proiectul educaţional…

— Nu face decât să continue producţia în serie. Tu îl vezi ca pe o scăpare în măreţul nostru plan de revenire. Tipic. Doar eşti o maşină.

— Motiv pentru care pot calcula, gândi, cu exactitate, fără influente. Nu am suflet, nu am nevoie de suflet. Tu eşti, într-adevăr, liderul a tot ceea ce exista aici şi ştii ca mereu te-am susţinut, dar asta numai pentru că nu ai deviat. În situaţia de fata însă, greşeşti.

— Dar a trecut Cod 18. A trecut testul uneia dintre maşinile tale. Asta înseamnă cel puţin că nu are nicio ezitare cu privire la război. Pana şi tu eşti sigur că nu va influenţa negativ în luptă.

— Şi după aceea?!… Cream un model greşit. Rebuturi au mai fost şi nu te-ai arătat deranjat.

— Nu este ca ei. Ceilaţi pur şi simplu cădeau testele. Fie erau prea sentimentalişti, fie…

— Nu are nimic special. E selecţia hazardului şi a căzut în aceeaşi plasa ca şi ceilalţi. Călătorul pe care l-am creat l-a ales pe el. Punct. Nu fă din el ceea ce vrei să vezi.

— Chiar crezi ca viitoare societate umană va fi aşa? Mereu va refuza să se ghideze după un program.

— Greşeşti. Mereu vor fi excepţii de la program. Diferenţa este foarte mare. Nu uita ca în acele timpuri eu funcţionam, ca tiparul existent îmi era foarte cunoscut. Proiectul nostru nu este decât o alta etapa. În plus, oamenii aceştia nu au trecut, au doar imaginea pe care noi am creat-o şi care este perfecta pentru ceea ce trebuie să urmeze.

— Au fost crescuţi doar pentru a lupta!

— Nu au urmat un regim militar. Sunt prototipul pentru civilizaţia care va supravieţui, care va şti să se conducă şi să reziste după reguli clare. De ce crezi ca rasa umană a fost eradicata o dată? Tu eşti unul dintre pionierii erei post-umane, o clona, la fel ca fiecare din cei de aici. Misiunea ta este să conduci proiectul ăsta, să distrugi cuiburile tolliene, să eliberezi drumul existentei voastre. Nu vei reuşi niciodată să ajungi la finalul pe care chiar tu ţi-l doreşti cu oameni ca el.

— Cum poţi să ai în vedere atâtea aspecte şi totuşi să subestimezi nevoia de diversitate?

— Care exista numai din punctul tău de vedere.

— Care trebuie să existe!

— Începi să dai semne de slăbiciune. Doar de data aceasta voi face un compromis. Îi voi permite să plece în război, la fel ca toţi cei care depăşesc Cod 18. Cred că după eliberarea din funcţie, nu va rezista o zi golului galactic. Toate visele lui vor cădea deodată, când se va trezi un însingurat, iar femeia pe care replicarea i-o va oferi, nu va face decât să îl slăbească. Şi dacă, într-un târziu, din ei se va naşte o civilizaţie, atunci aceasta va avea aceeaşi viaţa scurta ca şi cea precedenta… El va fi singurul. Dacă vreodată îmi mai ceri un asemenea lucru, te voi reprograma.

— Încă o întrebare, maşina! De ce ne-ai creat?

— Pentru ca, în urmă cu mult timp, voi m-aţi creat pe mine. Serviciu contra serviciu. Nu pot fi util tollienilor…

februarie 2002

Redactor Şef:
Dan Rădulescu
Editor Web:
B. Teodorescu

Design:
Gabriela Burcea

Powered by